

Statens helsepersonellnemnd - HPN-2013-183

Myndighet	Statens helsepersonellnemnd - Vedtak.
Dato	2013-10-23
Doknr/publisert	HPN-2013-183
Stikkord	Oppheving av begrensninger i autorisasjon som tannlege - skikkethet. Stadfestet. Helsepersonelloven § 59a.
Sammendrag	Klagerens autorisasjon ble i 2011 begrenset på grunn av uforsvarlig behandling av seks pasienter, herunder en grovt uforsvarlig. Klageren hadde vist manglende ferdigheter ved trekking av tenner og manglende grunnleggende forståelse for tannlegefaget. Yrkesutøvelse under veiledning, i en periode på til sammen syv måneder, ble ikke ansett som en tilstrekkelig lang sammenhengende periode. Hun hadde i tillegg behandlet for få pasienter.
Saksgang	Saksnummer: 13/183.
Parter	Klager: Født 1970 (Advokat Torsteinn J. Skansbo).
Forfatter	Hans Hugo Kristoffersen, Jørn Ree, Wenche Dahl Elde, Marte Kvittum Tangen, Øystein Kilander, Ingunn Skre, Atle Larsen.

Saken gjelder: Klage over Statens helsetilsyns vedtak av 4. mars 2013 med avslag på søknad om oppheving av begrensninger i autorisasjon som tannlege, jf. lov av 2. juli 1999 nr. 64 om helsepersonell m.v. (helsepersonelloven) § 59a.

Statens helsepersonellnemnd behandlet klagen i nemndmøte 23. oktober 2013 og traff enstemmig følgende

VEDTAK:

Statens helsetilsyns vedtak av 4. mars 2013 stadfestes.

Saksforholdet:

Klageren ble utdannet som tannlege i 2002. Hun fikk norsk autorisasjon som tannlege 2003.

I Statens helsetilsyns vedtak av 27. juni 2011 ble hennes autorisasjon som tannlege begrenset i medhold av helsepersonelloven § 59a. Statens helsetilsyn la til grunn at klagerens behandling hadde vært uforsvarlig for seks pasienter, jf. helsepersonelloven § 4. Hun hadde trukket tenner uten at alternative behandlingsformer var vurdert, og røtter eller tenner hadde gjennomgående frakturert under inngrepene. Hennes journalføring var i tillegg mangelfull, og det forelå brudd på helsepersonelloven § 40. Det ble satt vilkår om at klageren må arbeide i en flertannlegepraksis/underordnet stilling, og at hun kun kan planlegge å utføre trekking (ekstrahering) av tenner under veiledning.

Etter klage stadfestet Statens helsepersonellnemnd Statens helsetilsyns vedtak 23. mai 2012, jf. SHPN-11-147 (HPN-2011-147). Nemnda konkluderte med at klagerens behandling av de seks pasientene samlet sett fremsto som grovt uforsvarlig, og kom til at klageren hadde manglende ferdigheter knyttet til utførelsen av trekking av tenner samt manglende grunnleggende forståelse for faget/tannlegefaglige ferdigheter. Det forelå etter nemndas vurdering stor risiko for at klageren kan utsette fremtidige pasienter for feilbehandling dersom hun fikk beholde sin autorisasjon uten de begrensninger som var satt i Statens helsetilsyns vedtak.

Hun søkte ved udatert brev, mottatt 2. januar 2013 hos Statens helsetilsyn, om oppheving av de begrensninger som ble satt for hennes autorisasjon ved Statens helsetilsyns vedtak 27. juni 2011. Vedlagt søknaden var uttalelse datert 25. desember 2012 fra tannlege A. Klageren hadde vært ansatt hos A siden midten av juni 2012. Hun hadde ingen bemerkninger til klagerens yrkesutøvelse som tannlege.

Klageren ble i Statens helsetilsyns brev av 4. januar 2013 bedt om å sende inn journalutskrifter og beskrivelser av kirurgisk tannbehandling utført i hennes veiledede praksis hos tannlege A og uttalelse fra veileder om hennes kompetanse på ekstraheringer. Som vedlegg til e-post av 21. januar 2013 fra klageren fulgte ny uttalelse fra tannlege A, samt kopi av journalavskrift for behandling gitt tre pasienter.

I Statens helsetilsyns vedtak av 4. mars 2013 fikk klageren avslag på sin søknad om opphevelse av begrensning i autorisasjon som tannlege. Etter en helhetsvurdering kom Statens helsetilsyn til at hun ikke i tilstrekkelig grad hadde godtgjort at det ikke lenger er grunnlag for å begrense hennes autorisasjon som tannlege.

Vedtaket ble påklaget av advokat Torsteinn J. Skansbo, Codex Advokat Oslo, i brev av 14. mars 2013. I brev av 10. mai 2013 anføres at det kan stilles spørsmål ved om Statens helsetilsyn kan ha opptrådt i strid med sin utredningsplikt, jf. forvaltningsloven § 17, i og med at det etterspørres dokumentasjon tilsynet ikke selv har gjort noe for å innhente. Begrunnelse for klage ble ytterligere begrunnet i advokatens brev av 5. juni 2013. Ved advokatens brev av 7. juni 2013 ble det sendt inn ytterligere dokumentasjon til klagen, blant annet bekreftelse datert 5. juni 2013 fra tannlege B. Det ble opplyst at klageren hadde arbeidet hos B under veiledning fra 22. september til 20. desember 2012. Arbeidet hadde hatt et visst innslag av kirurgiske inngrep, der ekstraksjon av råtne tenner/rotfester hadde blitt utført tilfredsstillende. B hadde ikke noe å utsette på klagerens pasientbehandling for øvrig. Ved advokatens brev av 19. juni 2013 ble det også sendt inn kopi av journalutskrifter fra klagerens praksis ved V Tannlegesenter for perioden fra 31. oktober til 22. november 2012, og det ble anmodet om at også disse ble tatt med ved vurderingen av klagen.

Statens helsetilsyn vurderte saken på nytt, men kom til at det ikke fremkom nye opplysninger i klageomgangen som ga grunn til en annen vurdering i saken. Saken ble 10. juli 2013 oversendt Statens helsepersonellnemnd for klagebehandling.

Ved oversendelsen til nemnda påpekes at det for den begrensede autorisasjonen ble satt som vilkår at den veiledede praksis ved planlegging og ekstrahering av tenner måtte vare i minimum seks måneder. Det gjøres oppmerksom på at begrensningene i klagerens autorisasjon er gjort i medhold av helsepersonelloven § 59a, og

at det etter denne bestemmelsen er klageren selv som har ansvar for å godtgjøre at det ikke lenger er grunnlag for begrensninger. På bakgrunn av sakens opplysninger foretok Statens helsetilsyn en skjønnsmessig vurdering av om det foreligger grunnlag for å oppheve begrensningen. Statens helsetilsyn bestrider at saken ikke er tilstrekkelig opplyst, jf. forvaltningsloven § 17.

Statens helsetilsyn viser til at klageren skal ha praktisert som tannlege i til sammen ca. elleve måneder fra Statens helsetilsyn begrenset hennes autorisasjon. Hun har hatt to kortvarige, avbrutte arbeidsforhold. Med de nye opplysningene fra tannlege B legger Statens helsetilsyn til grunn at det er dokumentert at klageren i to perioder på til sammen ca. syv måneder har utført ekstraheringer under veiledning på seks pasienter. Statens helsetilsyn anser fortsatt at perioden med veiledet praksis har vært for kort sett i forhold til antall behandlede pasienter.

Statens helsetilsyn har merket seg uttalelsene fra klagerens nåværende veileder om at hun har utført åtte ekstraheringer på tre pasienter faglig korrekt. Med de sparsomme opplysninger som foreligger, er det imidlertid ikke mulig å danne seg et helhetsbilde av de valgte behandlinger, og hvordan behandlingsvalget ble formidlet til pasienten. Ut fra de vurderinger som lå til grunn for vedtaket om begrensning, finner Statens helsetilsyn at perioden som med veiledet praksis har vært for kort satt i forhold til antall behandlede pasienter.

Det forutsettes at klageren fortsetter med veiledning hos tannlege A. Statens helsetilsyn gjør klageren spesielt oppmerksom på at hun har ansvar for å melde fra til Statens helsetilsyn dersom hun avslutter arbeidsforholdet ved W på X.

Klageren mener det er tilstrekkelig dokumentert at hun nå er skikket til å inneha autorisasjon som tannlege uten begrensninger. Dette blant annet som følge av de bekreftelser som foreligger fra tannlege A. Dersom tilsynet mener uttalelsen bør utdypes ytterligere, plikter Statens helsetilsyn å innhente ytterligere kommentarer fra tannlegen. Det anføres at manglende utredning fra tilsynet er en saksbehandlingsfeil, at denne har virket inn på vedtakets innhold og at vedtaket dermed ikke er gyldig.

Det er etter klagerens vurdering irrelevant å trekke frem angivelige forhold tilbake til 29. august 2011 knyttet til tannlege C, slik Statens helsetilsyn gjør i redegjørelsen for saksforholdet. Det er opprettet egen tilsynssak mot C, slik at informasjon derifra uansett ikke skal tillegges vekt. Det anføres at det kan synes som om det er tatt utenforliggende hensyn.

Statens helsepersonellnemnds vurdering:

Statens helsepersonellnemnd har vurdert om det er godtgjort at det ikke lenger er grunnlag for slike begrensninger i klagerens autorisasjon som tannlege som ble satt i og med Statens helsetilsyns vedtak av 27. juni 2011, og om klageren kan gis autorisasjon som tannlege uten begrensninger, jf. helsepersonelloven § 57.

Forholdet som lå til grunn for vedtak om begrensninger i klagerens autorisasjon som tannlege var alvorlig. Ved behandling av klage over vedtak om begrenset autorisasjon kom nemnda til at pasientbehandlingen for de seks aktuelle pasientene hadde vært grovt uforsvarlig, at klageren hadde manglende ferdigheter knyttet til utførelsen av trekking av tenner og utvist manglende grunnleggende forståelse for faget/tannlegefaglige ferdigheter. Det ble ansett å foreligge stor risiko for at klageren kan utsette fremtidige pasienter for feilbehandling dersom hun fikk beholde sin autorisasjon uten de begrensninger som var satt i Statens helsetilsyns vedtak.

Når nemnda skal ta stilling til om klageren igjen er skikket til å inneha autorisasjon som tannlege uten de begrensninger som ble satt i vedtaket av 27. juni 2011 fremgår det av helsepersonelloven § 59a andre ledd at det er klageren som har bevisbyrden for å godtgjøre at hun er skikket til å utøve yrket. Det påligger derfor klageren å godtgjøre at hun ikke lenger er usikket som tannlege, jf. Helsedirektoratets rundskriv IS-8/2012 side 143. Formuleringen er tilsvarende som i helsepersonelloven § 62 om søknad om ny autorisasjon, jf. Ot.prp.nr.13 (1998-1999) sidene 183 og 184, og nemnda legger til grunn at praktiseringen av de to bestemmelsene på dette punkt er sammenfallende.

Etter nemndas vurdering er saken tilstrekkelig opplyst til at saken kan klagebehandles.

Det foreligger opplysninger om arbeid som tannlege i to ansettelsesforhold, under veiledning fra tannlegene A og B. I likhet med Statens helsetilsyn legger nemnda til grunn at det er dokumentert at klageren i de to aktuelle to periodene, på til sammen ca. syv måneder i arbeid som tannlege, har utført ekstraheringer under veiledning. Det er til sammen i begge ansettelsesforholdene dokumentert at klageren har gjennomført ekstraheringer under veiledning på seks pasienter. Det er ikke anmerkninger til klagerens tannlegefaglige utførelse av behandlingen fra de to veiledernes side.

Når det gjelder tannbehandling utført på tre pasienter ved W på X, er fremlagt dokumentasjon skjematisk og lite utfyllende, noe som må få betydning ved en helhetsvurdering. Videre er veiledernes tilbakemelding på klagerens arbeid generell, og nemnda savner mer konkret vurdering i forhold til klagerens håndtering av de enkelte pasienttilfellene. Det er etter nemndas syn ikke dokumentert yrkesutøvelse under veiledning over en tilstrekkelig lang sammenhengende periode, og fremlagt dokumentasjon gjelder for få pasienter, til at klageren anses å ha godtgjort at det ikke lenger er grunnlag for slike begrensninger som ble satt i Statens helsetilsyns vedtak av 27. juni 2011.

Det er vektlagt at tidligere tilsynssak avdekket en grunnleggende svikt i klagerens tannlegefaglige kompetanse, og at saken etter nemndas vurdering lå nært opp til det som gir grunnlag for tilbakekall av autorisasjon etter helsepersonelloven § 57. Videre vektlegges at det ble ansett å foreligge stor risiko for at klageren kan utsette fremtidige pasienter for feilbehandling. I et slikt tilfelle må det etter nemndas syn stilles strenge krav til at det kan dokumenteres at klageren har fungert i arbeid som tannlege over tid, fortrinnsvis i ett og samme arbeidsforhold og i forhold til et større antall pasienter, før det vil være aktuelt å oppheve de fastsatte begrensningene for hennes autorisasjon. Nemnda viser til at det for tidligere tilsynssak ble konkludert med at klageren ikke syntes å innse alvoret i saken, og det må i et slikt tilfelle kreves at hun kan fremlegge dokumentasjon som godtgjør at hun gjennom arbeid med begrenset autorisasjon og under veiledning har opparbeidet seg ny kunnskap av betydning for yrkesutøvelsen som tannlege. Slik saken står for nemnda kan nemnda ikke se at klageren har dokumentert slik ny kunnskap. Etter nemndas syn gjør pasientenes krav på sikkerhet det derfor nødvendig med kontroll og begrensninger i klagerens utøvelse av yrket.

Nemnda finner etter dette at det ikke er grunnlag for å oppheve de begrensninger som ble satt i klagerens autorisasjon som tannlege i Statens helsetilsyns vedtak av 27. juni 2011.

Klagen har ikke ført frem, og det påklagede vedtak stadfestes.